

И наведе се тя съ всичка сила поклонъ да направи.
Челото ѝ се удари така силно, че ѝ свѣтна предъ
очитѣ. Пъкъ и вече се зазорява. . . И Лиса вижда предъ
себе си не човѣкъ, а пнъ, черенъ почернѣлъ огореникъ. . .

Отведнажъ Лиса стана друга.

— Ухъ, да не мислишъ, че ти се боя, черъ циганино!
— каза гордо тя и го заплю.

После се скри въ гората.

Елинъ Пелинъ.

ЖАЛБА.

Поспри ми, вѣтре, не духай,
Буково листе не люшкай,
Буково още елово,
Че ми се пѣсень дочува:
Припѣва мойта сестрица
Съ дружина млади жетварки
Въ равно Загоре отиватъ,
Златна пшеница да жънатъ,
Две по две да се надпѣватъ.
Проклетата да е майка ми,
Че ме съ жетварки не пусна,
Та съ мойта нова гадулка,
За ѳтморъ вечеръ да люшкамъ
Хорѳ извито въ нивята.

Н. Моновъ.